

Els àngels em miren - Marc Pastor

Des de l'any 2006, Marc Pastor ha publicat mitja dotzena de novel·les que se situen en un espai poc cultivat en català: el que combina la dignitat literària i l'aposta comercial. El que ens sobren són, d'una banda, obres orgullosament minoritàries, i de l'altra, intents grollers de vendre llibres al preu que sigui. Ara bé, un Stephen King no s'improvisa, ja que no n'hi ha prou amb el talent ni amb l'ambició: és imprescindible dedicació, especialització, un enfocament artesanal que no exclou el cop de geni. La particularitat de Marc Pastor (Barcelona, 1977) és que es mou amb familiaritat en la ficció de gènere. Per escriure novel·la negra, posem per cas, es necessita no només una llengua flexible, sinó sobretot el domini del ritme, mestria a l'hora d'ocultar dades i disseminar pistes falses, traça en l'articulació d'accions paral·leles i, no pas en darrer lloc, un domini del desenllaç que no tots els autors posseeixen. Per aconseguir-ho cal el que Stephen King anomena la caixa d'eines. El "toc Pastor" consisteix en l'afegitó de referències pop que es concreten en un reguitzell de neologismes propis: *sherlockholmar, corleonià, chucknorrisme, federicomoccià...*

A l'inici d'*Els àngels em miren* la policia troba dos cadàvers que no tenen res en comú tret del tatuatge d'unes ales angelicals. A partir d'aquí sorgeixen pistes, sospitosos, atzucacs. Els mossos d'esquadra hi participen amb una quarantena d'efectius (d'inspectors a agents, passant per sergents i caporals, tots amb nom, cognom i personalitat), als quals cal afegir psicòlegs, professors d'institut, prostitutes bielorusses, periodistes de successos, treballadors socials, comerciants pakistanesos, professions extretes de la Catalunya de debò. En paral·lel, van apareixent cadàvers pintorescos, en ocasions col·locats en forma de composició artística, cadascun dels quals obre unes línies d'investigació i en tanca d'altres. Mentre llegeix el llibre, el lector se sent tan abduït que perd hores de son, se salta parades de metro i arriba tard a les cites. En fi, un èxit.

No es pot descartar que *Els àngels em miren* sigui, probablement sense voler-ho, la novel·la de Barcelona que alguns crítics literaris estan esperant des de fa dècades. Ho és perquè l'escenari no coincideix amb la ciutat dels visitants ocasionals i els guies turístics, sinó que incorpora els paisatges que acompanyen els nadius en el dia a dia: indrets com el forn Mistral, el tanatori Sancho de Ávila o la llibreria Gigamesh; barris com Sant Andreu o la Trinitat; perifèries (amb perdó) com Cornellà, el Prat o Molins de

Rei... Si hi apareix el CCCB no és per fer-ne publicitat, sinó perquè s'hi produeix un atemptat sagnant.

Els àngels em miren no és una obra d'encàrrec, sinó que es nota que l'autor hi ha xalat. Els regals que incorpora són variats i pertinents: referències a obres anteriors (i potser posteriors) de l'autor, elements de bruixeria que hibriden la novel·la policíaca amb la novel·la fantàstica, la ucronia versemblant de la independència de Catalunya, i també un coneixement profund dels mecanismes d'investigació dels Mossos d'Esquadra (l'autor és membre del cos, en concret de la policia científica). Després de la crònica negra, la invasió dels ultracossos i els viatges en el temps, Marc Pastor ens captura amb una novel·la de psicòpates que també es pot llegir com una metàstasi d'*Una fulla de gerani blanc*, de Mercè Rodoreda.